

Gunvor var 16 år da ”Voorbode” eksploderte 20.april 1944. Hun bodde i Sandbrogaten, like ved eksplosjonsstedet, sammen med faren sin og en eldre søster. Hun gikk på realskolen på U.Phil pikeskole om ettermiddagene. (Moren døde i 1942 og en annen eldre søster bare 2 uker før eksplosjonen fant sted). Faren drev kolonialforretning på Vetrilidsalmenningen. Nabolaget var sterkt preget av tyskerne. Bergenhus lå like ved og mange private leiligheter var anekterte av tyskerne.

Gunvor lå i sengen (på foreldrenes soverom) da hun gjennom vinduet plutselig så en søyle på himmelen. Rett etterpå kom det et brak og møblelementet raste nedover henne. Et par sekunder var det helt aldeles stille – så kom skrikene. Like ved lå vaskeriet til Bergenske – hun tror skrikene blant annet kom fra dem der inne, hvor mange druknet eller omkom på annet vis. Familien bodde i 1.etasje. Den ene veggen var helt borte, så det var enkelt for henne og søsteren å komme seg ut. De gikk i glasskår overalt. Gunvor trakk på en død tysk marinegast. Jentene beveget seg opp ved Mariakirken. De så sårede og døde mennesker rundt seg. Hun husker at en tysk bil kjørte forbi menneskene, hentet dyrebare sølvrevskinn ved lageret i Turnhallen, og forsvant. Søstrene fortsatte oppover Øvregaten og opp til Skansen.

I mellomtiden hadde faren, som var på jobb da det smalt, tatt seg tilbake til hjemmet i Sandbrogaten. Huset var et flammehav – og han fant ikke døtrene før ut på dagen. Familien hadde mistet alt de eide i hjemmet, men ingen av dem hadde blitt skadet. De neste to ukene bodde de hos en tante på Møhlenpris. Deretter flyttet de til noen bekjente på Øvregaten. Der disponerte de ett rom pluss ett skap på kjøkkenet. Presten i Mariakirken syntes de var for galt at de to døtrene bodde på samme rom som faren. Han ordnet det slik at familien fikk flytte inn i Mariakirkens menighetshus i Sandviksveien, hvor der var flere rom. I fire år bodde de i menighetshuset – frem til de flyttet inn i ny leilighet på Tårnplass.

Sandbrogaten etter eksplosjonen
Foto: i privat eie.

Det var en kamp å få tak i utstyr som trengtes i hjemmet så vel som til personlig bruk. Røde Kors delte ut merker de kunne bruke til å kjøpe klær for på Sundt. De mottok også noe fra privatpersoner. Slektningene på Sunnmøre sendte ulltepper. På matstasjonene ble det delt ut danskesuppe i spann, men det var generelt lite mat å få. Gunvor husker de spiste hvalkjøtt stekt i tran og solsildlapskaus – av røkesild og kålrabi.

Hun forteller fra da krigen kom 9.april 1940: Den gang var hun elev ved Krohnengen skole. Hun satt inne i Fløitunellen sammen med mange andre. Noen sa de skulle vente der til klokken tolv – da skulle engelskmennene komme å befri dem. Gunvor og en venninne gikk ned til Underoffiserskolen hvor de var vitne til at de norske soldatene leverte fra seg geværene sine til de tyske soldatene – som kvitterte med å gi en sigarett tilbake. Under krigen distribuerte faren aviser. Nyhetene hørte man på radio fra England, skrev dem ned, trykte aviser og distribuerte dem. Hele denne prosessen måtte foregå i dypeste hemmelighet. Ikke sjelden hendte det at avisene ble brettet sammen og lagt i skoene til Gunvor, som gikk rundt i

byen og leverte dem. Det var mindre sansynlig at en tenåringsjente skulle drive med slikt og bli tatt.

Hun husker enda bedre da freden kom 8.mai 1945: Gatene og trikkene ble igjen opplyste, folk sang og latter hørtes overalt. I Christian Michelsensgate lå der en nazibutikk, som solgte diverse nazieffekter. Butikken ble tømt, gjenstandene kastet ut på gaten og satt fyr på. Hver dag gikk de til byen for å ta imot engelske og norske soldater. Det var vanlig at soldatene ble invitert hjem på festivas til privatfolk. Gunvor fikk lov å invitere hjem to unge russiske menn, som under krigen var blitt holdt som krigsfanger. Hun og en venninne møtte dem under St.Hans feiring på Laksevåg. Jentene syntes det var urettferdig at ingen lot til å bry seg med russerne. Under besøket spilte Gunvor "Volga Volga" på en citar hun hadde kjøpt seg etter eksplosjonsulykken.